
THEATER

STEL JE BENT EEN KOE

Stel je bent een koe, van Magne van den Berg. Door: tgECHO. Regie: Paul van der Laan

24/9, Theater Kikker, Utrecht, tournee (t/m 1/11): tgecho.com

Gelukkig is deze voorstelling over de bio-industrie vooral een poging tot visueel spektakel.

De horrorverhalen over dieren in de bio-industrie zijn bij de meeste mensen wel bekend. Toch eten de meeste mensen nog steeds vlees. Over die spagaat maakte tgECHO de voorstelling *Stel je bent een koe*. Hierin proberen de actrices Lotte Dunselman en Anna Schoen een beeld te schetsen van een wereld die voor veel mensen onvoorstelbaar is.

Dunselman en Schoen maken samen al een aantal jaar beeldend theater onder de naam tgECHO. Daarvoor zoeken ze steeds andere samenwerkingspartners. Dit keer schreef Magne van den Berg de tekst, een collage van gesprekken, gevonden teksten en statistische feitjes over de bio-industrie. Muzikant Eef van Breen maakte onder meer een prachtige spookliedversie van *Old MacDonald Had a Farm*.

Stel je bent een koe vertelt geen rechtlijnig verhaal en heeft gelukkig ook geen al te moralistisch einde. De actrices zijn er niet zozeer op uit om van toeschouwers vegetariërs te maken. De voorstelling is vooral een poging tot visueel spektakel. Pontificaal op het podium

staat een draaiende zweefmolen met varkensskarkassen eraan. We zien twee vrouwen ('goed vlees op de botten') die een slachthuis-kermis bestieren. Met zijn tweeën spelen ze een keur aan personages, van koe en kip zonder kop tot uitbener, van gelegenheidsvegetariër tot biggenbeuker.

Het gaat hen in eerste instantie om de verbeelding. Door de toeschouwers zich te laten indenken dat ze dieren zijn die naar de slachtbank worden geleid, proberen ze een fractie van de bijbehorende horror voor het voetlicht te krijgen. Maar gaandeweg wordt de verbeelding een flink handje geholpen door flesjes nepbloed, dierenmaskers, geluiden van gillende varkens en geweren die afgaan. Soms is het allemaal net iets te veel van het lelijke. Dan krijgt deze horrorshow iets drammerigs en potsierlijks.

Dat zal bewust zijn, maar de beste momenten zijn toch enkele (relatief) ingetogen scènes. Dan tonen de actrices hun veelzijdigheid. Zoals wanneer ze hamburgers van een barbecue eten en op geestige wijze de bijbehorende smaaksensatie uitbeelden. Deze scène is zo intens dat die onmiddellijk al de daarvoor getoonde gruwelijkheden doet vergeten. Wat volgt is een interessante discussie over dieren eten en hoe je op zo'n moment je denken kunt uitschakelen. Daarvan, van de twijfel en de spagaat dus, had meer niet misstaan.

Vincent Kouters